

Ομιλία κ. Κωνσταντίνου Σολιδάκη, πρ. Διευθυντή ΑΒάθμιας Εκπαίδευσης Ν. Λασιθίου, κατά το Επετειακό Αρχιερατικό Μνημόσυνο των εκτελεσθέντων Πατέρων της Ιεράς Μονής Τοπλού από τα Γερμανικά στρατεύματα Κατοχής, 18.8.2024

Ανατρέχοντας στις σελίδες της ιστορίας διαπιστώνουμε ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία μας έπαιξε το δικό της καταλυτικό ρόλο στις μεγάλες στιγμές του Ελληνικού γένους και του λαού μας .

Στα μαύρα και ανελεύθερα χρόνια οι Έλληνες ορθόδοξοι κληρικοί υπήρξαν πρόσωπα – σύμβολα σε όλους τους απελευθερωτικούς αγώνες της πατρίδας μας και σε πολλές περιπτώσεις αποτέλεσαν τα φωτεινά πρότυπα ηρωισμού και αυτοθυσίας υπέρ του Ελληνικού λαού.

Κατά την περίοδο της Γερμανικής κατοχής η Εκκλησία ανέλαβε και έφερε στους ώμους της το μεγάλο σταυρό του μαρτυρίου , ως χρέος απέναντι στην ιστορία της και ως δείγμα της στοργής της απέναντι στα πάσχοντα παιδιά της .

Και είναι χρέος μας αυτήν την αλήθεια να τη διαλαλήσουμε για λόγους ιστορικής δικαιοσύνης και αιώνιας μνήμης των αθάνατων εκείνων μορφών που πρωταγωνίστησαν στον ιδιότυπο εκείνο αγώνα της Εκκλησίας , δίνοντας την ψυχή τους αλλά και όταν χρειάστηκε ποτίζοντας και με το αίμα τους το δέντρο της λευτεριάς .

Πολλοί απλοί κληρικοί αλλά και ιεράρχες συγκρότησαν και ενίσχυσαν αντιστασιακές οργανώσεις επιδεικνύοντας πρωτοφανή και πρωτόγνωρη συμμετοχή στον ένοπλο αγώνα για την αποτίναξη της Γερμανοϊταλικής μπότας και την απελευθέρωση της Ελλάδας .

Μια τέτοια ηρωική μορφή του αντιστασιακού αγώνα στην περιοχή μας κατά τη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής ήταν **ο Ηγούμενος της Μονής Τοπλού Γεννάδιος.**

Ο Ηγούμενος Γεννάδιος κατά κόσμο **Γεώργιος Συλλιγνάκης** γεννήθηκε στο χωριό **Σφάκα** της επαρχίας μας το **1896** .

Ήταν παιδί πολυμελούς οικογένειας του **Στέφανου και της Μαρίας Συλλιγνάκη** .

Τα πρώτα γράμματα έμαθε στο σχολείο του χωριού του και παρέμεινε εκεί ασχολούμενος με τις αγροτικές εργασίες της οικογένειάς του μέχρι την ηλικία των 18 ετών .

Νιώθοντας όμως μέσα του το θεσπέσιο κάλεσμα του Σωτήρος Χριστού ήλθε εδώ στην ιστορική **Μονή Τοπλού** για να γίνει μοναχός και να υπηρετήσει την εκκλησία που τόσο αγαπούσε από μικρός .

Σε ηλικία 24 ετών χειροτονήθηκε διάκονος με το όνομα **Γεννάδιος** από τον επίσκοπο **Ιεροσητείας Αμβρόσιο** στην έδρα της Ιεράς Μητροπόλεως στην Ιεράπετρα .

Παρέμεινε κοντά στον επίσκοπο επί πέντε περίπου χρόνια και στη συνέχεια παρείχε εκκλησιαστική υπηρεσία ως ιερέας σε διάφορα χωριά της περιοχής της Σητείας και της Μονής Τοπλού στα οποία η έντονη εκκλησιαστική του προσφορά και η σεπτή του μορφή παρέμειναν για πολλά χρόνια στη μνήμη των κατοίκων .

Στη συνέχεια ως ηγούμενος της Μονής επεδόθη με μεγαλύτερο ζήλο και αίσθημα ευθύνης στο δύσκολο έργο του .

Με την εργατικότητα και την έντονη δραστηριότητά του κατόρθωσε να αυξήσει την παραγωγικότητα των καλλιεργούμενων εκτάσεων της Μονής και να παρέχει βοήθεια σε όλες τις άπορες και φτωχές οικογένειες της περιοχής που έβρισκαν θαλπωρή , προστασία και ανακούφιση στη Μονή και στην ευσπλαχνία του Ηγουμένου .

Η μεγάλη όμως φυσιογνωμία του Ηγουμένου Γενναδίου αναδείχθηκε κατά την περίοδο του αγώνα του ελληνικού λαού κατά των φασιστικών δυνάμεων και της Γερμανικής κατοχής την περίοδο 1940-1944 .

Κατά τη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής η Μονή Τοπλού ακολουθώντας τη μακραίωνη παράδοσή της στους αγώνες της ελευθερίας , έγινε το καταφύγιο των αγωνιστών της εθνικής αντίστασης της περιοχής και ο Ηγούμενος Γεννάδιος ως αρχηγός της αντιστασιακής ομάδας έγινε ένα φωτεινό πρότυπο ηρωισμού και αυτοθυσίας υπέρ του αγωνιζόμενου λαού στην περιοχή της Σητείας .

Ένας διμέτωπος αγώνας τόσο στη διακονία του δοκιμαζόμενου , πενόμενου και αποδεκατιζόμενου λαού , όσο και στο μέτωπο της αντιστασιακής δράσης εναντίον του δυνάστη κατακτητή .

Στην αντιστασιακή ομάδα συμμετείχαν οι μοναχοί της Μονής και κάτοικοι της Σητείας αλλά και της γύρω περιοχής .

Η ομάδα ήταν εφοδιασμένη με ασύρματο τον οποίο έκρυβαν στην περιοχή του **Πετροκόλυμπου** , στη θέση **Κουκουρίδι** βόρεια της Μονής σε απόκρημνη σπηλιά

καλυμμένη με πλούσια βλάστηση , δαιδαλώδεις φυσικούς διαδρόμους , άγρια , κοφτερά βράχια . Ένας αδιάβατος τόπος , ένας τόπος που οι Γερμανοί κατακτητές δύσκολα θα υποψιάζονταν ότι εκεί βρισκόταν μια φωλιά κατασκοπείας , γιατί βέβαια δε ήξεραν την ιστορία αυτού του τόπου. Δε γνώριζαν ότι από αιώνες τώρα η Μονή Τοπλού υπήρξε ένα από τα κάστρα της λευτεριάς στην Κρήτη , ένα πνευματικό και επαναστατικό κέντρο της .

Μέσω του ασυρμάτου λοιπόν η αντιστασιακή ομάδα με χειριστή τον **Άγγλο Σμιθ Χιουζ** είχε τακτική επικοινωνία με άλλες αντιστασιακές ομάδες , αλλά κυρίως με τους συμμάχους μας στη Μέση Ανατολή , ενημερώνοντας τους για τις κινήσεις των Γερμανών στην περιοχή της Σητείας αλλά και για να εφοδιάζεται με πολεμοφόδια , τρόφιμα , όπλα και άλλο υλικό και να τροφοδοτεί τους αγωνιστές για να προξενούν δολιοφθορές και σαμποτάζ στις κατοχικές δυνάμεις .

Συχνά επίσης δέχονταν συμμαχική βοήθεια κατά τις νυχτερινές ώρες από τους συμμάχους μας στην Αίγυπτο με ελικόπτερα τα οποία προσήγγιζαν την περιοχή με ιδιαίτερη προσοχή και αυστηρά μέτρα ασφάλειας . Τα μέλη της ομάδας παραλάμβαναν την συμμαχική βοήθεια και την έκρυβαν στην απόκρημνη περιοχή για να την μεταφέρουν με ασφάλεια όταν οι συνθήκες το επέτρεπαν .

Φλογερός πατριώτης και λεβέντης στην κορμοστασιά ο Γεννάδιος θέρμαινε τις ψυχές των συνεργατών του και συντόνιζε με πολλή προσοχή τη λειτουργία της ομάδας η οποία είχε καταφέρει σημαντικές δολιοφθορές στους κατακτητές .

Μία από τις επιτυχίες τους ήταν η εξουδετέρωση του ναρκοπεδίου της Ερμούπολης, ώστε να έχουν πρόσβαση στην περιοχή αυτή και να παραλαμβάνουν τη βοήθεια που άφηναν με ιδιαίτερη προσοχή τα συμμαχικά πλοία . Την επικίνδυνη αυτή αποστολή , που αποτελούσε στρατηγικό στόχο της ομάδας , ανέλαβε να πραγματοποιήσει ο αδελφός του Ηγούμενου Ιωάννης ο οποίος αψηφώντας τον κίνδυνο προθυμοποιήθηκε να εκτελέσει το σχέδιο της ομάδας . Ενθουσιασμένος ο Ηγούμενος με την μεγαλοψυχία και τον ηρωισμό του αδελφού του κατά τη συζήτηση του θέματος στη συγκέντρωση της ομάδας είπε συγκινημένος κάνοντας το σταυρό του : Ευχαριστώ το Θεό που μου χάρισε ένα τέτοιο αδελφό .

Σύμφωνα με μαρτυρίες μελών της οργάνωσης ο Γεννάδιος δε δίσταζε να κρύβει συχνά τον ασύρματο κάτω από την Αγία Τράπεζα της εκκλησίας του Μοναστηριού

ώστε να αποφύγει τις έρευνες και τις υπόνοιες των Γερμανών που περιφέρονταν τακτικά στην περιοχή κάνοντας συχνούς ελέγχους .

Όπως περιγράφει στο βιβλίο της η συγγραφέας **Μάιρα Κρίς** ο Ηγούμενος Γεννάδιος συχνά συμβούλευε τα μέλη της οργάνωσης συναισθανόμενος την ευθύνη για την ασφάλεια των μελών και την επιτυχία της αποστολής τους ,να προσέχουν τις κινήσεις τους για να μη γίνουν αντιληπτοί από τους κατακτητές ή τους συνεργάτες τους και σταματήσει έτσι αυτή η μεγάλη και τολμηρή δράση της ομάδας που είχε αναμφίβολα σημαντική συμβολή στον αντιστασιακό αγώνα στην περιοχή της Σητείας .

(Απευθυνόμενος στην συνεργάτιδά του Τερψιχόρη Βλάχου-Χρυσουλάκη την Ελληνίδα Μάτα Χάρι όπως την αποκαλεί η συγγραφέας ο Γεννάδιος έλεγε :

-Πρόσεχε κόρη μου .Είναι γλυκό να δουλεύει κανείς για την πατρίδα , αλλά να ζήσουμε να τη δούμε ελεύθερη.

-Σωστά όλα αυτά που μας λες γέροντα , του απάντησε η Τερψιχόρη , αλλά εμένα δε με νοιάζει. Ας ελευθερωθούμε κι ας πεθάνω χίλιες φορές .

Χαμογελούσε λέει ο Γεννάδιος με καλωσύνη και τους έδινε κουράγιο και δύναμη να συνεχίσουν τον αγώνα .)

Όμως παρά τους κανόνες ασφαλείας και την προσεχτική λειτουργίας της οργάνωσης , οι Γερμανοί υποψιάζονταν , ότι κάτι συνέβαινε στη Μονή και προσπαθούσαν να το επιβεβαιώσουν .

Ο Γερμανός επιλοχίας **Όττο Μπλύχερ** ο οποίος πολέμησε στην Κρήτη αναφέρει στο βιβλίο του με τον τίτλο « Η Ελλάδα κάτω από την μπότα μας » ότι ο υπολοχαγός **Σβάρτς** πίστευε ότι στη Μονή Τοπλού γίνονταν σοβαρά πράγματα και έπρεπε να ξεκαθαρίσει την κατάσταση με κάθε τρόπο . Επεχείρησε λοιπόν τρεις φορές να βρει αποδεικτικά στοιχεία με αποστολές τριών διαδοχικά ειδικών πρακτόρων αλλά δεν είχαν αποτέλεσμα οι προσπάθειες του .

Έβαλε λοιπόν σε εφαρμογή ένα νέο σχέδιό του με τον Πράκτορα της Γκεστάπο τον Αρμενικής καταγωγής **Ονίκ Τζαφεριάν** , ο οποίος εμφανίστηκε στη Μονή ως αρχιμανδρίτης **Βασίλειος Στογιάννης** , προσπαθώντας να έλθει σε επαφή με τους μοναχούς και να συλλέξει στοιχεία για την ύπαρξη της οργάνωσης .

Πράγματι ο Αρμένιος δασκαλεμένος στα εκκλησιαστικά ζητήματα , έξυπνος και θρασύς, όπως τον περιέγραφαν , επισκέφτηκε τον Ηγούμενο Γεννάδιο για να του μεταφέρει τάχα τους ασπασμούς των αδελφών της Κύπρου .

(Ξαφνιασμένος ο Γεννάδιος τον ρώτησε :

-Δεν καταλαβαίνω , έρχεσαι από την Κύπρο ;

-Δεν ήρθα τώρα, του απάντησε ο Τζαφεριάν , είχα αποκλειστεί στην Αθήνα και ήρθα στην Κρήτη επειδή έχω κάποιους συγγενείς στο Ηράκλειο .)

Ο Γεννάδιος όμως δεν έπεσε στην παγίδα που προσπάθησε να του στήσει ο ψευτοαρχιμανδρίτης και κατόρθωσε να επιβεβαιώσει τις υπόνοιές του ότι ήταν πράκτορας των Γερμανών , και αφού διαπίστωσε ότι ήταν ανύπαρκτα πρόσωπα τα ονόματα των δήθεν συγγενών του στο Ηράκλειο, ενημέρωσε τους μοναχούς και τα μέλη της ομάδας να είναι προσεκτικοί στις κινήσεις τους .

Όμως η τολμηρή και θαρραλέα Τερψιχόρη Βλάχου –Χρυσουλάκη ανέλαβε να εξιχνιάσει την υπόθεση του Αρμένη πράκτορα παρακολουθώντας τις κινήσεις του στην περιοχή. Κάποιο βράδυ λοιπόν τον είδε να μπαίνει με προφυλάξεις στο Γερμανικό Φρουραρχείο της Σητείας .

Έτρεξε γοργά και ενημέρωσε τον Γεννάδιο για την επιβεβαίωση της υποψίας του ότι ήταν πράκτορας της Γεστάπο και μάλιστα πρότεινε στον Ηγούμενο να τον βγάλουν απ τη μέση γιατί ήταν επικίνδυνος για την αντιστασιακή ομάδα την οποία προσπαθούσε να αποκαλύψει και να συλλέξει αποδεικτικά στοιχεία .

Ψύχραιμα όμως ο Γεννάδιος πρότεινε στην πολύτιμη συνεργάτιδα του να επιδείξουν προσοχή και να μη αντιληφθεί ο Αρμένης ότι γνωρίζουν τη σχέση του με τους Γερμανούς , ή ότι τον υποψιάζονται γιαυτό . Συνέχισε λοιπόν να μπαينوβγαίνει στη Μονή για κάποιο διάστημα χωρίς αποτέλεσμα , μέχρι που σταμάτησαν οι επισκέψεις στο μοναστήρι, χάθηκαν τα ίχνη του και για άγνωστους λόγους έφυγε από την περιοχή αποτυγχάνοντας και αυτός όπως και οι προηγούμενοι , να συγκεντρώσει πληροφορίες για την αντιστασιακή ομάδα που λειτουργούσε με κέντρο το μοναστήρι Τοπλού .

Μετά την αποτυχημένη και πάλι προσπάθεια των κατακτητών να συλλέξουν πληροφορίες με τον καμουφλαρισμένο πράκτορά τους ο Γεννάδιος ανησυχεί περισσότερο και δίνει αυστηρές οδηγίες στον Άγγλο χειριστή του ασυρμάτου και σε όλα τα μέλη της ομάδας .

Ενώ λοιπόν όλοι τηρούσαν με ευλάβεια τις οδηγίες του Ηγουμένου Γενναδίου προσέχοντας τις κινήσεις και τις επαφές τους στην περιοχή γύρω από τη Μονή Τοπλού , αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Σητείας .. η ανησυχία των Γερμανών γίνεται όλο και εντονότερη και ο Γεννάδιος δέχεται καθημερινά πλέον τις επισκέψεις των κατοχικών

δυνάμεων που έρχονται πλέον στη Μονή και προσπαθούν με επιμονή και συνεχείς έρευνες να επιβεβαιώσουν τις υπόνοιές τους .

Στο διάστημα αυτό των συχνών πλέον ανακριτικών επισκέψεων των Γερμανών γίνεται πρόταση στο Γεννάδιο από μέλη της οργάνωσης να διαφύγει από τη Μονή πριν συλληφθεί καθόσον βλέπουν ότι στενεύει ο κλοιός και επίκειται η σύλληψή του.

Περήφανα όμως, όπως σε όλο το διάστημα του αγώνα παραμένει κοντά στην ομάδα του , κοντά στους συναγωνιστές του πιστός στο ιερό , εθνικό και χριστιανικό καθήκον του .

Οι Γερμανοί κατακτητές μετά την αξιολόγηση των πληροφοριών τους στενεύουν τον κλοιό γύρω από τη Μονή δείχνοντας ότι ήταν πλέον βέβαιοι ότι στο Μοναστήρι Τοπλού βρισκόταν ο πυρήνας της αντιστασιακής οργάνωσης της περιοχής που είχε τολμήσει να σταθεί απέναντι στον τρόπο , το φασισμό και την σκληρή τους επιβολή , στην αδίστακτη πολεμική τους μηχανή που εκτελούσε εν ψυχρώ κάθε αγωνιστή και υπερασπιστή της ελευθερίας .

Την βεβαιότητά τους αυτή ενισχύει ένα σημαντικό αποδεικτικό στοιχείο το οποίο προστίθεται στις πληροφορίες των κατακτητών , ένα στοιχείο που δεν επιδεχόταν αμφισβήτηση , ή άλλη ερμηνεία .

Μια αποδεικτική φωτογραφία εμφάνιζε τον μοναχό της Μονής **Ιλαρίωνα Συντυχάκη** , συγχωριανό του Ηγουμένου Γενναδίου , να κρατά στο ένα του χέρι τον ασύρματο της οργάνωσης και στο άλλο χέρι ψηλά ένα πολεμικό όπλο .

Η φωτογραφία αυτή καθώς και οι άλλες πληροφορίες τους ήταν αρκετά αποδεικτικά στοιχεία για να προβούν στη σύλληψη των μελών της αντιστασιακής ομάδας , του Ηγουμένου της Μονής , των μοναχών και των συνεργατών τους κατοίκων της περιοχής .

Ο αρχηγός της αντιστασιακής Ομάδας , ο ατρόμητος και περήφανος **Ηγούμενος Γεννάδιος** , οι ιερομόναχοι **Καλλίνικος Παπαθανασάκης** , **Ευμένιος Σταματάκης** , και **Ιλαρίωνας Συντυχάκης** , ο φαρμακοποιός **Ιωσήφ Σακκαδάκης** , ο **Γιάννης Ιωαννίδης** και η σύζυγός του **Αριστέα** , ο **Γιάννης Ιερεμίας** , ο **Γιώργος Κοκκινάκης** , η **Τερψιχόρη Βλάχου – Χρυσουλάκη** καθώς και η αδελφή της **Μαίρη Χρυσουλάκη** και τέλος η **Ελένη Μαρκετάκη** ως τα βασικά μέλη της Οργάνωσης οδηγούνται στο Φρουραρχείο Σητείας και στη συνέχεια στη Νεάπολη ανακρίνοντάς και υποβάλλοντάς τα σε φρικτές δοκιμασίες .

Κανέννας δεν υπέκυψε στις πιέσεις και στα μαρτύρια των ανακρίσεων . Κανέννας δεν άνοιξε το στόμα του να πει μια λέξη , ένα όνομα . Το έξοχο θάρρος , η καρτερικότητα , το υψωμένο τους μέτωπο που δε χαμήλωσε ποτέ έφερνε δέος και σαυτούς ακόμη τους βασανιστές τους .

Τη σύλληψη διέφυγε με προτροπή του Ηγούμενου Γενναδίου ο Άγγλος συνεργάτης τους **Σμιθ Χιουζ** ο οποίος φυγαδεύτηκε νωρίτερα από τη Μονή παίρνοντας μαζί του το αποδεικτικό στοιχείο που έψαχναν οι κατακτητές , τον ασύρματο της οργάνωσης .

Κατάφερε επίσης να δραπετεύσει και να γλιτώσει την εκτέλεση ο ιερομόναχος **Ιλαρίων Συντυχάκης** ο οποίος κατόρθωσε να διαφύγει στην Αίγυπτο.

Συγχρόνως με τη σύλληψη του Γενναδίου κατηγορήθηκαν και τα αδέρφια του στη Σφάκα ως συμμετέχοντες στην οργάνωση .

Ο αδελφός του **Λάμπρος** υποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια για να ομολογήσει τη συμμετοχή του στην αντιστασιακή οργάνωση . Ο άλλος επίσης αδελφός του ηγούμενου **Ιωάννης (Στεφανογιάννης)** αναγκάστηκε να καταφύγει και να κρυφτεί στα βουνά της περιοχής για να αποφύγει τη σύλληψη. Καταδικάστηκε γιαυτό ερήμην εις θάνατον αλλά γλίτωσε την εκτέλεση αφού δεν συνελήφθη ποτέ .

Ο Ηγούμενος Γεννάδιος και οι άλλοι πέντε συλληφθέντες οδηγήθηκαν αρχικά όπως αναφέραμε στο Φρουραρχείο της Σητείας και στη συνέχεια στις φυλακές της Νεάπολης και κατέληξαν τελικά στις φυλακές της Αγυιάς στα Χανιά όπου παρέμειναν επί ένα περίπου μήνα μέχρι να εκδικασθεί η υπόθεση από το δικαστήριο .

Κατά τη διάρκεια της δίκης οι υπόδικοι υποβάλλονται σε σκληρή και βασανιστική ανακριτική διαδικασία προσπαθώντας να κάμψουν το ηθικό τους και να ομολογήσουν την ύπαρξη της αντιστασιακής ομάδας και των επισυναπτόμενων σαυτήν κατηγοριών .

Ο Γεννάδιος παρά τα επιβαρυντικά στοιχεία που του είχαν καταλογιστεί ως αρχηγό της ομάδας , χωρίς να καμφθεί και να λιποψυχήσει ή να ορωδήσει προ της αγχόνης αρνήθηκε την ενοχή του θεωρώντας ως μέγιστη τιμή να θυσιάζεται κανείς για την πατρίδα του .

Ούτε τα απαστράπτοντα παράσημα των Γερμανών Στρατοδικών στάθηκαν ικανά να πτοήσουν τη γενναία ψυχή του Γενναδίου ο οποίος είχε κατά νου το « Αιρού τεθνάναι καλώς μάλλον ή αισχρώς ζήν »

Τη δύσκολη εκείνη στιγμή δυστυχώς, όπως έχει συμβεί και σε άλλες ιστορικές στιγμές ένας εφιάλτης, ένας προδότης, αρκεί για να γκρεμίσει την προσπάθεια και τον αγώνα. Η ομολογία ενός εκ των μελών της ομάδας που λύγισε την ώρα της μάχης και δεν άντεξε τη σκληρή γερμανική βασανιστική ανάκριση ήταν αρκετή για να καταστραφεί όλη η προσπάθεια των τεσσάρων ετών και να οδηγηθούν όλοι στην εκτέλεση και τον θάνατο.

Η απόφαση του δικαστηρίου όπως αναγράφεται στη σχετική γνωστοποίηση που περιλαμβάνεται στην έκθεση της Κεντρικής Επιτροπής Διαπιστώσεων Ωμοτήτων εν Κρήτη αναφέρει την εκτέλεση δια τυφεκισμού του Ηγούμενου Γενναδίου και του μοναχού Καλλίνικου Παπαθανασάκη δια την επί μήνας υποστήριξη Άγγλου πράκτορος.

Στις 21-8-1944 ο Ηγούμενος Γεννάδιος αντιμετωπίζει αγέρωχος την ομοβροντία του εκτελεστικού Γερμανικού αποσπάσματος και θυσιάζεται δίνοντας τη ζωή του στον αγώνα για την ελευθερία της πατρίδος « για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία ».

Ακολούθως οδηγήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα και τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας θυσιαζόμενα όπως ο γενναίος και περήφανος αρχηγός τους ποτίζοντας με το αίμα τους το δέντρο της ελευθερίας που δεν άργησε να βλαστήσει.

Παρέμεινε βέβαια στη φυλακή σε τραγική κατάσταση με νευρικό σοκ και κατέληξε άδοξα λίγο αργότερα ο έταίρος των μελών της ομάδας που δεν άντεξε και λιγοψύχησε την κρίσιμη στιγμή παραδίδοντας στους κατακτητές τους συναγωνιστές του που θυσιάστηκαν περήφανοι όπως τόσοι μικροί και μεγάλοι ήρωες γράφοντας χρυσές σελίδες στην ιστορία της Ελλάδας.

Αυτή η προσφορά του Ηγούμενου Γενναδίου και της αντιστασιακής ομάδας ήταν σημαντική για την περιοχή της Σητείας και απέδειξε για μια ακόμη φορά πόσο ανεκτίμητη υπήρξε η συμβολή των Ιερών Μονών και των κληρικών στην ευόδωση του αγώνα της Εθνικής Αντίστασης όπως και παλαιότερα στον αγώνα της Εθνικής Παλιγγενεσίας με βαρύ όμως δυστυχώς πάντα φόρο αίματος.

Η ελευθερία της πατρίδος και η σωτηρία του Ελληνικού λαού υπήρξαν οι πνεύμονες με τους οποίους ανέπνεε η Ορθόδοξη Εκκλησία καθόλη τη διάρκεια της Γερμανικής κατοχής προσφέροντας και η ίδια τους κάθε βαθμίδα κληρικούς της, **ως θυσία ευάρεστη στο Θεό (υπέρ πίστεως και πατρίδος, υπέρ βωμών και εστιών).**

Αυτή τη θυσία των αγωνιστών μας , την προσφορά της ζωής τους , το παράδειγμά και την παρακαταθήκη που μας άφησαν έχουμε χρέος όλοι μας να διαφυλάξουμε και να νουθετούμε τους νεότερους να παίρνουν δύναμη από τα φωτεινά πρόσωπα της ιστορίας μας , από το παράδειγμα και τις αρετές τους , από την αγάπη τους γιαυτόν τον τόπο που έχουμε αναλάβει να παραδώσουμε στις επόμενες γενιές .,

Ο Ηγούμενος Γεννάδιος με την πλούσια εκκλησιαστική και κοινωνική του προσφορά συνέβαλε στον καθολικό αγώνα του Ελληνικού λαού και την επιτυχία της Εθνικής Αντίστασης προσφέροντας και τη ζωή του για την απελευθέρωση της πατρίδας .

Υπήρξε ένας μεγάλος πατριώτης και αγωνιστής , ένας αληθινός Έλληνας , ένας άνθρωπος του Θεού που αναλώθηκε για να δώσει βοήθεια , παρηγοριά και συμπάρασταση στους συνανθρώπους του αλλά και που θυσίασε τελικά τον εαυτό του ως νέος Παπαφλέσσας .

Ας είναι αιώνια η μνήμη του

(Η θυσία του συγχωριανού μου Ηγουμένου Γενναδίου Συλλιγνάκη ήταν προσωπικά για μένα ένα σημαντικό γεγονός που με κέντρισε στην εφηβική μου μόλις ηλικία και με έκανε να νιώσω περηφάνεια και χρέος απέναντι στον ηρωισμό και την αυτοθυσία του και να ερευνήσω τη ζωή και την προσφορά του στην πατρίδα . Σπουδάζοντας λοιπόν την παιδαγωγική επιστήμη τα δύσκολα χρόνια της Χούντας 1967-1974 μου προσφέρθηκε η ευκαιρία μέσω της Σχολής να συμμετέχω σε μια εργασία Εφηβικής Πρωτοβουλίας με κάποιο θέμα προσωπικής μου επιλογής που θα υποστηριζόταν από Εθνικό Ίδρυμα της εποχής .

Είδα την ευκαιρία αυτή ως εκπλήρωση ενός ονείρου μου αφού θα μπορούσα να ασχοληθώ και να παρουσιάσω μέσω της εργασίας μου τη ζωή και τη προσφορά του Ηγουμένου Γενναδίου στην ιστορική Μονή Τοπλού για την οποία είχα ακούσει τόσα πολλά κατά την παιδική μου ηλικία από μια αιωνόβια θεία μας για τη ζωή της επί πολλά χρόνια στο Μοναστήρι με τον περιβολάρη συζυγό της . Η επιθυμία μου αυτή είχε γίνει ανεκπλήρωτο όνειρο που είδα τότε να εκπληρώνεται αφού έγινε δεκτό το προτεινόμενο θέμα μου με τον τίτλο :

Ηγούμενος Γεννάδιος-εκκλησιαστική και εθνική δράση .

Έτσι ξεκίνησα ως υπότροφος του Εθνικού Ιδρύματος να συλλέγω πληροφορίες από τους επιζώντες υπερήλικες της περιόδου εκείνης , από τους συγγενείς του Ηγουμένου , με επισκέψεις μου στη Μονή και τα γύρω χωριά , με έρευνα σε παλαιά έντυπα και βιβλιοθήκες της εποχής και γενικά με την συλλογή κάθε σχετικής πληροφορίας από βιβλιογραφία κλπ .

Η πρώτη μου αυτή ενασχόληση και η σχετική εργασία για την προσφορά και θυσία του Ηγουμένου Γενναδίου βραβεύτηκε από το Εθνικό Ίδρυμα και μου έδωσε τη ώθηση και την δύναμη να συνεχίσω αργότερα την έρευνα με νέα στοιχεία , αλλά και να δοθεί το έναυσμα για την απόδοση της τιμής και ευγνωμοσύνης από τη γενέτειρά του το χωριό Σφάκα με σειρά ειδικών τιμητικών εκδηλώσεων που πραγματοποιήθηκαν πριν από μερικά χρόνια .

Γιαυτό αποτελεί για μένα ιδιαίτερη τιμή η σημερινή παρουσία μου στην ιστορική Μονή Τοπλού μετά από την πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου ποιμενάρχη μας για να παραβρεθώ και να μιλήσω στο μνημόσυνο για την συμπλήρωση ογδόντα χρόνων από την θυσία του Γενναδίου και των άλλων μελών της αντιστασιακής ομάδας .

Η αναγνώριση της ηρωικής προσφοράς του Ηγουμένου Γενναδίου και των συναγωνιστών του αποτελεί ένα ηθικό χρέος που χρόνια τώρα έπρεπε να έχει αποδοθεί αλλά και παράλληλα μας υπενθυμίζει τη δική μας ευθύνη απέναντι σ'αυτούς που μας παρέδωσαν ένα έθνος ελεύθερο για να το παραδώσουμε στις επόμενες γενιές ως άξιοι συνεχιστές της ιστορίας και της παράδοσης).

Ας είναι αιώνια η μνήμη του